

CRISTINA CALDERER

“Amb l’esclavitud sexual és com si la policia estigués de vacances”

L'escriptora publica 'Esclaus del desig', el trentè cas del comissari Brunetti, que investiga una xarxa mafiosa que es dedica al tràfic de persones de l'Àfrica a Venècia

◆◆◆◆◆ **Silvia Marimon**

Fa més de trenta anys, Donna Leon va anar a una representació de l'òpera que dirigia a La Fenice un amic seu, Gabriele Ferro. Quan es va acabar, entre bastidors, referint-se a un director alemany, Ferro va exclamar: “L'odio, el mataria”. “No ho facis –li va dir Leon–, deixa'm que ho faci jo per tu en una novel·la”. Així va néixer el comissari Guido Brunetti, que ja fa trenta anys que acompanya l'escriptora. *Esclaus del desig*, el trentè cas, arriba ara en català a Edicions 62, amb traducció de Núria Parés (i en castellà amb Seix Barral), però la infatigable escriptora ja ha acabat el trenta-unè.

Leon va néixer a Nova Jersey el 1942 i se'n va anar dels Estats Units quan tenia 23 anys. Va viure a la Xina, l'Aràbia Saudita, l'Iran... i finalment es va instal·lar a Venècia el 1981. Va abandonar la ciutat italiana cansada de fer cua per comprar formatge i de no poder passejar amb calma, i actualment viu a Suïssa, en un poble de poc més de 300 habitants, envoltada de vaques. Explica

que es diverteix molt amb Brunetti: “Mentre em diverteixi escrivint, continuarem units”, diu als periodistes a través de la pantalla des de casa seva.

Les injustícies afloren

Brunetti és un policia honest, culte i gens violent, ni tan sols va armat. Està casat amb la Paola, té dos fills ja grans i amb idees pròpies. Quan el va crear, Leon afirma que en cap moment li va passar pel cap que la seva missió fos canviar el món. Ara bé, té una gran capacitat per indignar-se i això acaba esclatant en la seva literatura. “No denuncio res, perquè això seria com el petó de la mort per a un escriptor. En tot cas descriu, poso exemples reals i les seves conseqüències, i potser algun lector acabarà votant algun altre polític o ajudarà un immigrant”, assegura Leon. Brunetti s'assembla a la seva creadora: s'exaspera amb les injustícies: “El comissari no suporta els qui abusen, els qui s'aprofiten de la seva força per obligar els més vulnerables a fer coses que no volen fer, això l'enfurisma”.

ESCLAUS DEL DESIG
DONNA LEON
EDICIONS 62
TRAD. NÚRIA PARÉS
336 PÀG. / 19 €

A *Esclaus del desig*, l'aparició de dues noies inconscients i amb ferides greus a l'entrada d'un hospital posa Brunetti rere la pista d'una xarxa mafiosa que es dedica al tràfic il·legal de persones i que porta fins a Venècia immigrants africans. “Fa 26 anys ja vaig escriure sobre l'esclavitud sexual, sobre els casos de dones a qui enganyen per venir a Europa i que acaben prostituint-se contra la seva voluntat, i continua passant. Simplement són dones d'altres nacionalitats. És com si la policia estigués de vacances perquè les víctimes són dones”, diu indignada.

Una Màfia invencible

Leon no és gaire optimista respecte al futur més immediat. “A Europa hi ha un gir gradual cap a la dreta, i cada vegada la meua visió del món és més fosca”, opina. Els “dolents” continuen proliferant i cada vegada, segons l'escriptora, són més difícils de combatre: “La Màfia ha canviat molt, ja no és un home que entra en una pizzeria i demana diners; és un empresari, respectat a la seva ciutat, amb un fill que estudia a Bocconi

[una prestigiosa universitat de Milà] i una filla que estudia econòmiques a Londres o a Nova York –reflexiona Leon–. Ja no hi ha guerres entre les màfies, no es maten entre si, sinó que s'alien i s'ajuden, i si algun periodista els denuncia s'hi querellen i, com que poden pagar més bons advocats, guanyen els judicis”.

Aquest pessimisme no la fa infeliç, perquè una cosa és com veu el món i l'altra és la vida personal: “Hauria de ser una persona molt llunàtica per no ser feliç, perquè la meua vida personal és fantàstica, estic envoltada de persones que m'estimen. Es tracta de buscar l'equilibri entre els dos mons”.

Sense traduccions a Itàlia

Té altres motius per ser feliç: més de 20 milions de lectors a tot el món i traduccions a més de 30 idiomes. A Itàlia, el lloc on passen les seves novel·les, sobretot a Venècia –encara que a *Esclaus del desig* Brunetti ha d'anar fora de la seva jurisdicció i passejar-se pels carrers de Nàpols–, les obres de Leon no es tradueixen. Ella no ho vol perquè creu que no és gaire popular que algú de fora parli de les coses que no funcionen al propi país: “Si algú llegeix els meus llibres i se sent ofès, em disculpo, però no vull patir-ne les conseqüències”.

La fórmula per a una bona novel·la negra, segons ella, és força senzilla: “Crear un personatge principal que agradi als lectors i eliminar [matar] aquells que generin empatia, ometre els detalls dels crims, i no incloure-hi escenes sexuals”. A ella, a més, el que li interessa és reflectir-hi les coses que no li agraden. L'ecologia es va repetint en diverses novel·les. La llista de les seves obsessions és llarga, però n'hi ha una que no ha deixat que s'hi escolés: l'òpera. “Cal posar-se límits, perquè hi ha aficions que no són contagioses”.